

SPORT

COLUMN

HANS VANDEWEGHE

Giampaolo Mazza: de nederlagen moe. © Andreas Solaro/belga

GIAMPAOLO MAZZA

Een bondscoach moet minimaal laten uitschijnen dat zijn dagtaak alleen maar te vergelijken is met het ontwarren van de Oost-Oekraïense knoop

In de afgelopen week was er heel wat te doen over salarissen in de sport. Roger Goodell verdient net geen 30 miljoen dollar per jaar. Roger Who? Goodell, de grote baas van de National Football League, de rijkste en best geleide sportcompetitie ter wereld. Het gemiddelde salaris in zijn competitie bedraagt 2 miljoen dollar en de ceo verdient vijftien keer meer. Verschil moet er zijn op de werkvloer.

De voetbaltroef Manchester City is in de wijde wereld van de teamsporten de beste werkgever: wie daar tegen een bal trapt, kan gemiddeld op 8 miljoen dollar salaris rekenen. Voor Vincent Kompany ligt dat nog eens de helft hoger. Het is niet bekend wat de ceo jaarlijks op zijn rekening mag bijschrijven, maar het zal geen 8 miljoen zijn. Trainer Manuel Pellegrini verdient wel 8 miljoen per jaar en dat is niet meer dan terecht: een trainer moet minimaal het gemiddelde van zijn spelers opstrijken.

Bijgevolg is die bondscoach van ons toch maar een armoezaaier met zijn 600.000 euro per jaar (volgens *Het Nieuwsblad*) en 800.000 euro per jaar (volgens *Het Laatste Nieuws*). Vincent K. verdient in één maand de helft meer dan zijn trainer bij de Rode Duivels in een heel jaar en

Eden Hazard heeft in drie weken meer in de portemonnee dan Marc Wilmots in twaalf maanden. Tussen zijn collega-bondscoaches valt Wilmots ook niet op met zijn loonzakje. Op het laatste WK spande Fabio Capello de kroon met bijna 7 miljoen euro.

Marcelo Lippi zou bij de Italianen 2 miljoen hebben verdiend en de kleine Bert van Marwijk 1,8 miljoen euro. Zelfs Paul Le Guen van Kameroen kreeg 658.313 euro per jaar.

Wat Wilmots écht verdient, daar zijn geen mededelingen over gedaan, want daar hebben wij naar aloude Belgische traditie natuurlijk geen zaken mee. Wellicht een stuk meer dan 600.000 euro, plus flink wat prestatieclausules. Misschien mag hij zelf zijn internationals verkopen en daar zijn procentje op pakken, wie weet?

Vier jaar Wilmots. Was dat echt nodig? De brave man heeft zich geplaatst voor

een WK eindronde met een verzameling talent die we in die 150 jaar dat het spel bestaat nog nooit samen hebben gehad. En de spelers houden van hem, maar de spelers houden in de aanloop naar een WK van elke coach die vast in het zadel zit.

Bondscoaches moet je niet te belangrijk maken. Reizen en wedstrijden bekijken is de hoofdbrok van hun werk en lijstjes maken is hun moeilijkste taak. Als er een wedstrijd of toernooi aankomt, checken ze wie nog een beetje gezond is en die bellen ze op: geselecteerd.

Vervolgens geven ze drie trainingen en als de elf van vorige wedstrijd een beetje oké waren op de training, stellen ze die weer op. Op de persconferentie doen ze geheimzinnig en uiteraard ook nors, want een bondscoach moet minimaal laten uitschijnen dat zijn dagtaak alleen maar te vergelijken is met het ontwarren van de Oost-Oekraïense knoop. Vier jaar Wilmots, dat gaat gegarandeerd onder-

weg mis. Het is te hopen dat de bond wat ontsnappingsclausules heeft ingebouwd. Volgens één bron zouden ze hem maar de helft van zijn resterende contract moeten uitbetalen.

Bondscoaches blijven nooit of heel zelden vier jaar. Datuk Rajagopal wel, die bleef vier en een half jaar en werd recent ook aan de deur gezet, maar dat was bij Maleisië. Sepp Herberger was zelfs 28 jaar lang bondscoach bij de Duitsers. Hij begon in 1936 en eindigde in 1964. Tus-

senin lag hij vijf jaar stil. Het is niet bekend of zijn lidmaatschap van de nazipartij van Hitler heeft geholpen. De recordhouder onder de bondscoaches is Giampaolo Mazza, die vijftien jaar lang San Marino onder zijn hoede had. In 85 wedstrijden won hij maar één keer, tegen Liechtenstein. Vorig jaar in oktober legde hij zelf zijn ambt neer na een 8-0-nederlaag tegen Oekraïne. Hij was zo bedroefd dat hij een gouden handdruk weigerde.

Sommige journalisten denken dat Wilmots straks ook zo rechtlijnig zal zijn omdat hij ooit zonder opstapvergoeding de Senaat verliet. Hij misschien wel, maar het is zijn echtgenote-advocate die de onderhandelingen voert. En die schijnt een harde tante te zijn.